

[Pia Kjærsgaard]

Vi mener, de samme åremål bør være gældende ved inddragelse af opholdstilladelse, således at denne kan inddrages inden for syv år i stedet for de nuværende to år eller for den sags skyld, indtil man er blevet dansk statsborger.

Det er utroligt, at regeringen i redegørelsen betragter det og redegør for det som en opstramning, at nu skal det offentlige til at inddrive midler. Det er utroligt, at man ikke ganske enkelt har den passus med, at hvis man ikke kan sørge for sine familiesammenførte, betyder det naturligvis, at vedkommende bliver sendt ud af landet med det samme.

Så er der den helt uacceptable adgang til at klage over, hvad der besluttes af danske borgere. Jeg tænker på Flygtningenævnet og ikke mindst Ombudsmanden, der lader sager fare rundt og rundt i karrusellen, indtil nogle politikere herinde laver særlove og derved nedbryder deres egne tidligere vedtagne love. Klageadgangen skal efter Fremskridtspartiets mening begrænses, og vi har ved et tidligere forslag givet udtryk for, at Fremmedpolitiet igen burde indføres med samme rettigheder, som man havde indtil oktober 1983, rettigheder, der gjorde, at deres afgørelser ikke kunne ankes.

Problemet med integrationsprogrammer finder Fremskridtspartiet også er uacceptabelt. Hvorfor i alverden skal flygtninge integreres i stedet for at forberedes på deres hjemsendelse, hvilket ville være langt, langt mere naturligt? Vi mener ikke, at flygtninge skal lære at tale dansk og integreres i vores samfund. Noget andet er indvandrere, men nu er det altså flygtninge, jeg nævner. Opgaven må være at give rimelige forhold til rigtige flygtninge og ikke den pladderhumanisme, vi ser bliver de unge, raske bekvemmelighedsflygtninge til del.

Fremskridtspartiet vender sig også mod regeringens forslag om at ligestille indvandrere og flygtninge i forhold til AMU's og AF's særlige tilbud til fremmede eller forslaget om at motivere virksomheder til at beskæftige indvandrere og flygtninge med samme kvalifikationer som danskere. Og jeg kan godt nu, hvor begge ministre er til stede, bede om et klart svar på, hvordan man vil praktisere det. Det er jeg meget spændt på at høre. Hvordan skal det rent praktisk foregå?

Hvorfor vil regeringen dog yde positiv særbehandling til fremmede frem for andre borgere?

Det er uacceptabelt, og regeringen bør fjerne dette misfoster fra sin idétavle. I forvejen ydes der utrolig store beløb i iværksætterydelse til indvandrere, der kan nedsætte sig på mange forskellige områder, f.eks. som grønthandlere, med dispensation for varer, som danske borgere ikke må handle med, og som med offentlige tilskud og hjælp fra de utallige familiemedlemmer, de gerne har, kan udkonkurrere danske detailhandlere, som ikke får iværksætterydelse eller andre former for positiv særbehandling, men blot en meget høj skatteprocent.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal ikke gå ind i en længere diskussion med fru Pia Kjærsgaard om fru Pia Kjærsgaards meninger om integrationspolitikken og indvandringspolitikken, for dér er vi så lodret uenige, som nogen kan være.

Jeg vil blot gerne tage fat i et enkelt punkt, som fru Pia Kjærsgaard nævnte, nemlig – så vidt jeg husker temmelig ordret: Vi har disse vanvittige familiesammenføringsregler, som gælder i generation efter generation.

Jeg vil gerne bede fru Pia Kjærsgaard bekræfte, at de familiesammenføringsregler, som vi har i dansk lov, og som er i overensstemmelse med vores internationale forpligtelser, omfatter ægtefælle, mindreårige børn og forældre.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg har ikke spor imod, at fru Elisabeth Arnold fra Det Radikale Venstre ikke bryder sig om mine politiske holdninger, det modsatte er også tilfældet.

Men en konsekvens af den lovgivning, vi har gennemført, er, som den indvandrerrapport eller Ishøjrapport, som kom for et par år siden, sagde, at de 145 tyrkere, som danskerne modtog i 1969-1970, er blevet til 1.875 personer, og det er på grund af familiesammenføringsregler, fødsler og den måde, man lever på i et andet samfund, som er helt forskelligt fra vores. Faktisk synes jeg ikke, der er nogen grund til, at fru Elisabeth Arnold trækker på smilebåndet. Jeg synes, dette er en alvorlig sag, og der er ingen tvivl om, at den danske befolkning synes, at det er en alvorlig sag, som Folketinget